

geringspartiet ogsaa skal lægge en alvorlig Villie til at spare for Dagen ved at tage de militære Love op til Revision, som de vedtog for 2 Aar siden. Vi kunne ikke indrømme, at det ene af disse to Stykker Lovgivningsarbejde er mere helligt og ukrænkeligt end det andet. Dels vil ogsaa vor Stilling, som jeg ligeledes tidligere har sagt, afhænge af den Skæbne, de øvrige Bestanddele af Skattelovkomplekset komme til at undergaa. Ingen vil forlange af os, at vi under en Situation som den foreliggende skulle lægge os i Selen for en forhøjet Indkomst- og Formuebeskatning, saa længe dens Hovedformaal er at føre Ølskatten og Brændevinsskatten frelst i Havn. Regeringen og Regeringspartiet have det altsaa i deres egen Haand ved deres egen Holdning at bestemme, hvilken Stilling Socialdemokratiet skal indtage, naar det kommer til den endelige Afstemning.

Den ærede Ordfører for Regeringspartiet (Jørgen Jensen) harcellerede over, at Socialdemokratiet allerede ved to tidligere Lejligheder har stemt imod en Indtægts- og Formuebeskatning. Det forekommer mig imidlertid, at den ærede Ordfører i nogen Grad kan tilskrive sit eget Parti Skylden derfor. I 1903 var Indkomst- og Formueskatten bestemt til den efter vor Opfattelse uforvarselige Afløsning af Hartkornskatterne og til Dels ogsaa af Tienden. I 1909 stod Indkomst- og Formueskattens Forhøjelse i det allerintimeste Forhold til de Militærlove, som det ærede Medlem dog vil indrømme, at vi ikke kunde give vor Tilslutning til.

Mod selve Forslaget, som det nu foreligger, har jeg rettet to Hovedindvendinger, som synes mig at vise, at det umuligt kan tilfredsstille os i sin nuværende Skikkelse, og jeg fandt ikke den højtærede Finansministers Svar paa disse Indvendinger meget vægtige. Først gjaldt det Forhøjelsen af Skattebyrden for de allermindste Skatteydere. Forholdet er, at selv de allerfattigste af Statsskatteyderne ville, hvor ikke de enkelte særlige Undtagelsesforhold foreligge, komme til at betale ikke blot lige saa meget som nu, men endog mere, og jeg udtalte om disse Forhøjelser for de allermindste Skatteydere, at de stod for mig som ikke blot inhumane, men ogsaa som uforstandige, efterdi det dog finansielt set betød saa uendelig lidt. Jeg nævnede udtrykkelig, at for Folk med under 1,000 Kr.s Indtægt vilde det kun blive faa Tusind Kroner, det kom til at dreje sig om, noget, som ingen virkelig Betydning faar. Jeg talte om Skatteyderne under 1,000 Kr., men den højtærede Finansminister svarede,

at for deres Vedkommende med Indtægter under 2,000 Kr. vilde det dog ikke blive saa helt lidt. Det vilde efter hans Beregning blive et Merbeløb paa op imod $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Men det forekommer mig, at naar jeg talte om Folk med under 1,000 Kr., og hvad deres Skat vilde betyde i Merindtægt, og den højtærede Finansminister svarer mig med, hvad Merindtægten af Skatten for Folk med under 2,000 Kr. vil betyde, er det et Svar, som minder lidt om det gamle „Økseskaft“.

Jeg kan ikke nøje kontrolere den højtærede Finansministers Opgivelser. Jeg skulde personlig paa Forhaand være tilbøjelig til at tro, at det er en Smule for højt regnet, men hvis hans Opgivelser ere rigtige, betyder det i Henhold til de i Motiverne opgivne Tal, at for Folk med under 1,000 Kr. bliver hele Merindtægten for Statskassen kun omtrent 15,400 Kr. Men hvis vi blot for de allerstørste Skatteyderes Vedkommende forhøjede Skatteprocenten fra 6,1 til 6,2 for den Del af deres Indtægt, som ligger over 100,000 Kr., vilde vi, saa vidt jeg kan se, faa rigelig Dækning for dette ubetydelige Tab.

Det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) kunde selvfølgelig heller ikke ved denne Lejlighed nægte sig den Fornøjelse at tale om den københavnske Skattelov, som er bleven saa uhyre meget omtalt i denne Debat. Det forekommer mig at være noget uberettiget at stille disse to Lovgivningsarbejder op imod hinanden, saaledes som de i Øjeblikket foreligge. Det ene er et Forslag, som er forelagt af Regeringen i Folketinget til Folketingets Vedtagelse, det andet er et Forslag, som kommer tilbage fra Landstinget med en hel Del Ændringer, som Landstinget efter sin særlige Natur og særegne Opfattelse har sat ind i det. Skulle vi ikke vente med den Sammenligning til en Gang Indkomst- og Formueskatteloven kommer tilbage fra Landstinget? Jeg maa i hvert Fald bestemt tilbagevise det ærede Medlems Paastand, at det skulde være vort Ønske, at Landstinget skulde træde op og lave Forringelser i Loven. Vi fremsætte intet saadant Ønske, men maa ud fra de sørgelige Erfaringer, vi saa mange Gange have gjort, sige, at det ikke er ganske uberettiget at nære en vis Frygt for, at noget saadant skulde ske.

Min anden Hovedanke mod Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse gælder særlig Formueskatten, hvor jeg finder det yderst beklageligt og højst urimeligt vedblivende at lade Progressionen standse ved 30,000 Kr. og behandle alle Formuede